

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 7 | 1. APRIL 1923 | 72. AARGANG

AFLØSNING OG BESKIKKELSE.

Salt Lake City, 26. Febr. 1923.

Præs. Carl E. Peterson,
Den danske Mission.

Kære Broder!

I Anledning af Deres lange og trofaste Tjeneste som Præsident for den danske Mission mener vi, at Tiden for Deres Aflosning nu er forestaaende. Vi har provet paa at finde en passende Mand til at overtage Deres Stilling, men meget imod vor Vilje har det taget længere Tid, end vi forventede; det glæder os derfor nu, at vi kan meddele Dem, at Ældste John S. Hansen, Salt Lake City, er beskikket til at efterfolge Dem som Præsident for den danske Mission. Han vil ordne sine Forhold saaledes, at han kan rejse herfra den forste Del i April Maaned. Vi underretter Dem herved om hans Beskikkelse, saaledes at De kan faa Tid til at ordne alt henhorende til Missionen og overdrage denne til ham, saasnart han ankommer.

De bedes modtage dette Brev som et anerkendende Aflos-

ningsbevis fra Deres Mission, og efter at De har overleveret alt henhorende til Missionen til Br. Hansen og gjort ham bekendt med Missionens Anliggender, har De fuldkommen Frihed til at rejse til Deres Hjem til hvilken som helst Tid, det passer Dem.

I Anledning af Deres Aflosning og den nye Beskikkelse, onsker vi at udtale vor Anerkendelse for den udmærkede Mission, som De har udfort, og vi forsikrer Dem om vor Hyldest, Tillid og Agtelse.

De Rapporter, vi har modtaget fra Dem fra Tid til anden, har glædet vore Hjærter, og vi foler, at Herren har kronet Deres Arbejde med Velsignelse. Som Deres fælles Medarbejdere takker vi Dem for det gode Arbejde, De har udfort, og for den Taalmodighed, Dygtighed og Hengivenhed, som har karakteriseret Deres Præsidium.

Vi haaber saaledes om kort Tid at have det Privilegium personligt at kunne byde Dem velkommen hjem. Imidlertid beder vi, at Herren maa vedblive at velsigne Dem og Deres, og at De maa have Glæde og Lykke til at fuldende den Mission, som De blev kaldet til for ca. 4 Aar siden.

Deres Brodre

Heber J. Grant.

Charles W. Penrose.

A. W. Ivins.

Kirkens forste Præsidentskab.

OLDTIDENS MYSTERIER.

Naar vi noje undersoger de forskellige Religioner, navnlig de store Verdensreligioner, finder vi hos dem to Sider, en udadvendt og en indadvendt, en eksoterisk og en esoterisk Side. Den eksoteriske beregnet for Almenheden, og den esoteriske alene for Præstedommet og de faa Udvalgte.

I fordums Tid bevogtedes de esoteriske Lærdomme med streng Hemmelighed; dersom de omtaltes i de af Folkeslagene benyttede religiose og filosofiske Skrifter, var de gerne iklædt mystiske Former, der var ganske uforstaaelige for den almene Befolkning. I Indiens hellige Boger stodes der hvert Øjeblik paa saadanne skjulte Læresætninger, og ud fra dette Land fortes den ophøjede Visdom ud til alle andre Lande, og som Inderne for Sekler tilbage havde modtaget, maaske fra Peru eller det forsvundne Atlantis. Det genfindes hos Ægypterne, hos Jodefolket, i Grækenland, i Mithradyrkelsen og i Bruidernes hemmelige Lære, i den forste kristne Kirke, hvorfra den overfortes til os gennem Middelalderens hemmelige Ordensvæsen. Og endnu blomstrer den skøn og prægtig indenfor de okkulte Skolers hellige, fredlyste Mure.

Jeg vil her prove paa at give et Overblik over Oldtidens Mysterieskoler, hvor de søgende blandt Mennesker lærte at tyde Livets Gaader, og hvor der ogsaa ydedes dem Hjælp for at lette dem Vandringen paa Jordens stejle Vej. Her maa kortelig berores den ægyptiske Gudelære, den hvorfra Biblens tvende Skabelsesteorier har sit Udgangspunkt. (Den Moses skriver i sin Genesis.) Plato har skrevet et Værk, der hedder Timæus, i dette findes gengivet en Samtale med et ægyptisk Præsteskab og den vise Solon.

Denne spørger, hvor det kan være, at Ægypten ejer saa mægtig en Visdom, mod hvilken al Verdens, selv hans elskede Grækenlands Visdom, maa blegne. Præsteskabet svarer ham, at Ægypten i Modsætning til andre Landes geografiske Beliggenhed aldrig har været udsat for de Jordrevolutioner som andre Lande, som Følge heraf er vore Kundskaber og Kultur mindst 50.000 Aar gamle.

Vi studser ved at høre saa mægtige Tal nævne, særlig naar der er Tale om Aar; vor Religion 2000 Aar, Jorden 6000 Aar, det er jo de traditionelle Tal i vor Bornelærdom. Der er en anden Grund, hvorfor Ægypterne fremfor andre har en saa

urgammel Kultur, som selv Nutiden maa blegne overfor. Det er deres i Tiderne udviklede astronomiske Kundskaber.

I det ægyptiske Tempel i Dendarak ses endnu Dyrekredsens Tegn kopieret paa Tempelloftet, de fundne Papyrusruller fortæller os, at den Gang Billedet anbragtes paa Templets Loft, stod Solen ved Foraarsjævndogn op i Jomfruens Tegn. I Løbet af 72 Aar bevæger Solen sig en Grad frem. Dyrekredsen eller Solens Bane bestaar af 12 Tegn, mellem hver Tegn er der 30 Grader. Fra Tegn til Tegn varer det altsaa ca. 2160 Solaar. Gennem hele Kredsen varer det 25.920 Aar. Præsteskabets Underretning oplyser endvidere, at Solen viste sig i Billedet for 3. Gang. Da vor Kalender blev opstillet, stod Solen op ved Foraarsjævndøgn i Vædderens Tegn, fra dette og til Jomfruens er der 6 Tegn. Det bliver altsaa 12.900 Aar. Nu var det altsaa 3. Gang. Det bliver da 25.920×3 = 77.760 Aar. Saa har det ægyptiske Præsteskab i den Retning ikke sagt for meget.

I den Tid, der her er fremdraget, var enhver, som var i Besiddelse af Præstedommet, en Indviet, og for ham fandtes der kun en Religion, det var Folkets Temperament, der fremkaldte Forskellighederne og de mangeartede Former.

Dersom vi nu vil sætte os i Solons Sted og fik Lov til at spørge det ægyptiske Præsteskab, hvad den ægyptiske Religions underliggende Princip er, saa mener jeg, det vilde svare, at det var *Troen paa og Forstaaelsen af det evige Liv*. Dette maa have været en Hovedhjørnesten i Ægyptens Tro, thi overalt paa de ægyptiske Mindesmærker mødes Symbolet paa det evige Liv. Cirklen, ovenover Korset, er indgraveret overalt, paa Klipperne, paa Statuerne. For en Ægypter var Læren om det evige Liv ikke en Teori, men en Del af ham selv, en uomstødelig Virkelighed. Han lod sig ikke indsnævre i Dogmer. Men hans Religion var grundlagt paa Kendsgerninger, paa en uomstødelig Videnskab, der var ingen Plads aaben, hvor Dumhed og Fanatisme kunde trænge ind. Den Videnskab, som specielt dyrkes med stor Omhu og Energi, var Astronomien, den ædleste af alle Videnskaber. 3 Guddomme stod

urorlige gennem Tiderne: Osiris, Isis, Horas. Osiris, Lysets fagre Gud, herskede over Menneskene. Paa Jorden fandtes ingen Synd, Sorg og Had kendtes ikke. Mennesket gjorde kun deres Faders Vilje. Thyphon, den onde forforende Magt, Ødelæggeren, saa dette, han vilde ogsaa benytte sin Magt. Saa sendte han Ufreden og — Dodeligheden blandt Menneskene. De gærende Lidenskaber erklærede Lysets Gud (Aandeligheden) Krig. Der blev Kamp her paa Jorden mellem Godt og Ondt — mellem det Onde indbyrdes. Isis, Maanens fagre Gudinde, sorgede over sin Herre.

Materien raabte mod Aandelighedens tabte Lys. Isis drog ud, under Trængsel og Kamp samlede hun sin Herres sonderbrudte Legeme, græd over hans vansirede Legeme, skont hun var Jomfru, undfangede hun og fødte Sonnen Herus, Verdens Frelser. Tiden randt, Menneskene begyndte at angre og anraabte Osiris om at komme tilbage og regere. Osiris kom ikke, men han lovede Menneskene, at naar Tidens Fylde kom, skulde Herus, Jomfruens Son, sidde paa hans Trone, og han skulde regere saaledes, at en Gang i Tiden skulde Guldalderen atter oprinde paa Jorden med Fryd og Velbehagelighed i Menneskenes Hjærter. Og Rosten skal hores: »Jeg er den, som syntes dod, men se, jeg lever nu — og til evig Tid, og ejer Noglerne til Himlens Porte.«

Saalydende er Beretningen om Ægypternes store Gud Osiris, Son af Saturn og Neith, Urmaterien. Den forste manifesterende Guddom, der kan opfattes som svarende til den kristne Kirkes Helligaand. Den store lysende Kraft, om Isis den fagre Materies Herskerinde. Om Herus — Frelseren, Genfoderen. Ægyptens Pyramide taler endnu den Dag i Dag til os om de mægtige Hojder, Ægyptens astronomiske Kundskaber havde naaet og endnu gemmer Minder om Tusinder af Indvielser, foretagne i deres hemmelige Rum.

Ægyptens Mysterieskoler havde 8 Embeder, der rimeligvis skal betegne 7 Grader og en Øverste.

Fra hojeste og nedefter Demiurz, Hierophout, Stolist, Hie-

rostolist, Thesmopher, Zakoris, Komostis og Odos. Til Indvielse i de forskellige Grader maatte Kandidaten gennemgaa svære Provelser, og hver Grad indeholdt bestemte Lærdomme, som han maatte tilegne sig, inden han kunde gore sig noget Haab om Forfremmelse.

Undervisningen foregik ofte ved Docering af skonne og ophøjere Lærdomme. Paa denne Maade blev den levitiske Yngling, Moses, oplært om Naturlovene og Naturkræfterne, han tog den Beslutning, at han vilde gore sit Folk, Israeliterne, til et udvalgt Folk, der skulde bevare Mysterievisdommen for de kommende Tider, thi han forudsaa en stor Nedgangstid. Da han havde gennemgaaet Præsternes strenge Skoler, samlede han sit Folk og forte det til et Land, hvor der var Betingelser for deres aandelige Udvikling. Moses siger, at han medtog Ægypternes hellige Vaser; det er rimeligvis en allegorisk Fremstilling, da disse Vaser er den ægyptiske Visdom. Moses forte Israeliterne omkring i Ørkenen i 40 Aar, i dette Tidsrum udarbejdede han deres Love, ordnede Gudstjenesten, oprettede et Tabernakel, et Aabenbaringstelt, udenom dette en Forgaard, hvor Brændeofferalteret var anbragt. Aaron og hans Efterkommere blev udvalgt som Helligdommens Tjenere til at haandhæve de kabbalistiske Lærdomme. Senere hen blev der oprettet Skoler, hvorfra de jodiske Profeter, Seere og Mystikere udgik. 3 af disse Skoler var særlig omtalt, Farisæernes, Saddukæernes og Esseernes, den sidste er mindst omtalt, og dog var det deres Skole, som Johannes den Dober og Jesus søgte.

Der er en temmelig stor Sandsynlighed for, at Moses skrev »Genesis« i Hieroglypher, efter Heraclitus anvendte det ægyptiske Præsteskab 3 Lister i deres Sprog. Først det talte Ord, dernæst Betydningen af det talte, og til Slut Ordets Hemmelighed. Hieroglyphernes Born, de hebræiske Bogstaver, var i Besiddelse af en stor Kraft, og Noglen, som frigjorde Kraften, fandtes i de jodiske kabbalistiske Skoler. Nogle af disse Lærdomme er samlet i et Værk, som kaldes Zohar. De er ufor-

staaelige for en uindviet, da de er fremsat i Symboler, dette gælder ogsaa for disse Bøger, der bærer Navnene: Sepher Jetrirch og Sepher Sephiroth.

Et andet Folk øste ogsaa sin Viden og okkulte Visdom fra Nilens Bredder, det var Grækerne, og de omgav dem med en Skønhed og Farvepragt, som de systematiserende Ægyptere næppe vilde have gjort.

De Indviede lærte, at Mennesket hørte hjemme i de højere Sfærer, men steget ned i Materien for at indhøste Erfaring. Sjælen maatte Gang paa Gang genfødes for at blive beriget og fuldkommengjort stige op til sit oprindelige Hjem. Til Kandidaten, som vilde gennemgaa Mysterieskolen, blev bl. a. sagt: »Død er Liv, og Liv er Død.« Den, der søger det virkelige i dette Liv, skal ogsaa efter Døden søge Virkeligheden. (Sammenlign Alma 31., 3.). Disse Grundsætninger skulde Kandidaten definere, og tillige skulde han symbolisere dem.

Som vi ser af ovenstaaende, var det igenlunde nogen let Sag at blive optaget i Præstedømmet, nu er det næppe saa vanskeligt. Nutiden vil spørge: »Hvad skulde al den esoteriske Religion betyde; hvorfor ikke forkynde alt paa en Gang, saaledes at alle kunde blive bekendt med dette?«

Nej. Religion er nu ikke saaledes beskaffen, at man kan kaste det ud for Tilfældighederne. Nu er der ingen højere Religion end Sandheden. »Enhver, der er af Sandheden, hører Hyrdens Røst.« De, som er af Sandheden, er at betragte som de Indviede i den ægyptiske Religion. »Mange er kaldede, men faa er udvalgte.«

Ingen Martyrer har lidt mere end de, som stod frem som Sandhedsvidner. Dersom Jesus havde formet sin Lære anderledes, end han gjorde, vilde hans Mission være afsluttet betydelig hurtigere. Han siger til sine Udvalgte: »Eder er det givet at kende Guds Riges Hemmeligheder, men de andre ikke.« Til disse benyttede han Lignelser. Her iklædte han Guds Rige i materielle Former.

Det næste Spørgsmaal bliver da, hvorfor kan der ikke tales

rent ud til et Folk. Er der noget, der er for godt til dem af det, der hører Guds Rige til? Nej, alle er berettiget. Men Folket lever endnu for en stor Del i Mørket, og Religion, som ikke er omgiven med de mystiske Former, har ingen Værdi for dem, og deres Gudsbegreb bliver saa uendelig lille. En Undervisning i Kendskab til Naturlovene, som er saa nødvendig for at faa et Helhedsindtryk af det guddommelige, vil af Folket blive modtaget med Haan og Foragt.

Tager vi saa Tiden fra ca. 3000 Aar før Kristus og sammenligner den med Tiden nu, saa forstaar vi, hvorfor de værnede om deres Helligdomme. En Moses, der hørte til de Indviede, fik fra de høje en Fuldmagt til at indvie andre i Helligdommens Hemmeligheder. Saaledes den Gang og saaledes nu, det store brede Folkeslag har endnu Antipati for, hvad der er Sandhed og Ret. Løgnens Fader er endnu denne Verdens Fyrste.

Ægypterne saa og tænkte klart, indsaa hvor nødvendigt det var at kende den Natur, hvori de levede, for at deres Gudsbegreb kunde udvikles, derfor blev »Det evige Liv« ikke en Teori eller en Ordsætning, der skulde udkrammes ved Sammenkomster, men Begrebet det evige Liv blev for ham et omfattende Hele, der indtog større Rumfang og parallel med Kundskab til den sande Gud.

Alt symboliseret i Cirklen — med Korset oven over. Det evige Liv, der i sig selv er en tilbageløbende Linje, Korset betegner dets tunge Pilgrimsgang her paa Jorden.

Det er saa let at lægge Kors paa andre,
det er saa tungt med Korset selv at vandre.
Men vil Du favne ham i Aftenfreden,
Du maa da følge ham i Middagsheden.

P. L. Olsen.

Det er menneskelig Kujonagtighed at lægge Skylden paa Satan for alle de Onder, som gør sig gældende i Verden.

FORAARSKONFERENCERNE.

I Anledning af Beskikkelse af en ny Præsident for Missionen i Danmark, bliver Foraarskonferencernes Dato forandrede som følger:

Aalborg den 31. Marts, 1. og 2. April.
Aarhus den 7., 8. og 9. April.
København den 13., 15., 16. og 17. April.

SOM MENNESKET TÆNKER.

(Af *O. Swett Marden.*)

Og alle gode Tanker
de kan slet ikke dø,
for endnu bedre Tanker
er spiret af deres Frø.
J. P. Jacobsen.

»*Lærer vi først at forstaa, at vi ved at drive pessimistiske, vrede og bitre Tanker fra os ogsaa i stor Udstrækning driver Sygdom og Uheld fra os, og at vi ved at udvikle et mere venligt og lykkeligt Sind samtidig fremmer vor hele Velfærd, vil dette sikkert faa os til endnu mere at tilegne os Herredømmet over vort Sinds Kræfter.*«

Ved at analysere Straalerne fra en Stjerne Millioner af Mile borte kan vi sige, hvilke Metaldampe der findes i dens glødende Atmosfære. Hvert Metal danner sin særlige Streg i Spektret, naar Lyset sønderdeles i et Prisme.

En øvet aandelig Kemist skulde kunne analysere selv en ganske fremmed Persons Karakter og sige, hvilken uharmonisk Tanke eller daarlig Stræben der kaster sin skæbnesvangre Skygge over Vedkommendes Personlighed.

En Ting har netop den Magt over os, som vi selv giver den. Det, der slaar den enes Hjærte med Rædsel og lammer hans Kraft, faar maaske ikke en anden til at blinke. Jeg kender nogle enkelte, der har trænet deres Tanker saa godt, at de

ikke lader noget bringe dem ud af Ligevægt. Om Du lider under Angst og Ærgrelse, har Du ganske sikkert selv udrustet noget med denne Magt over Dig; ellers kunde det ikke have faaet saadant Hold i Dig. Selve den Kendsgerning, at Du frygter det, viser, at Du har tilvejebragt et Forhold mellem det og Dig, som Du kunde bryde, om Du blot forstod at anvende Din aandelige Kemi. Enhver ulykkelig, nedslaaet, kedelig Sindstilstand skyldes en Sjælsgift, som det skulde være lige saa let at anvende Modgift for, som det er at slukke Ild med Vand.

Vi begynder netop nu at se den vidunderlige videnskabelige Sandhed af den Filosofi, der byder os at elske vore Fjender; thi om vi hader dem, bærer vi blot mere Ved til Lidenskabens Baal, medens Kærlighed slukker det. Kærligheden neutraliserer Hadet og Skinsygen og skaber Venner af vore Fjender. Der er intet i sand Kærlighed, som kan skabe en Fjende. Det Raad at elske vore Fjender er derfor ligesaa videnskabelig begrundet som det Raad at slukke Ild med Vand.

Hvor hurtig og virksom er ikke Renhedstanken til at ødelægge og ophæve Virkningen af den urene Tanke, den sanselige Indskydelse! Hvem har ikke set den vidunderlige Forandring, som ren, uselvisk Kærlighed har frembragt i en lav, dyrisk Natur i forholdsvis kort Tid?

Det, der kommer fra andre, svarer til det, som vi sender dem. Hvad vi søger at se hos dem, finder vi der. Søger vi at se det gode og finde det ædle, rene og sande, springer disse Egenskaber frem for at mødes med de samme hos os selv. Men om vi paa den anden Side leder efter det slette, skal vi nok finde det. Nærer vi lave, skinsyge, misundelige, ringeagtende Tanker om andre og ser efter Dyret i dem, skal Dyret snart komme frem og møde os. Vi udstraaler til andre vor egen Vurdering af dem, vore egne Tanker om dem.

Om Kærlighedens og Barmhjærtighedens uforgængelige Aand i Dig taler til et Menneske, han være saa stor Forbryder,

han vil, vil noget af den samme Aand møde Dig fra ham; men om Du udslynger djævelske, sataniske Kræfter — Had, Skinsyge, Misundelse — vil de søge at vække Djævelen til Live og kalde ham frem i den Person, som Din Tankeudstraaling paavirker. Det gode vil møde det gode; ondt kommer som Svar paa ondt; Had kommer for at møde Had, og Kærlighed møder Kærlighed. Tankens Love er ligesaa uomstødelige som Matematikens. Selv Dyrenes Natur giver Gensvar efter vore Tankers Art. En Dyretæmmer kan lede et vildt Dyr ved en Snor ved at bruge Venlighed og Mildhed, hvor ti Mennesker ikke kan faa det af Stedet ved Anspændelse af deres yderste Kraft.

»Om en Mand med Forsæt gør mig Uret,« siger en Buddhist, »vil jeg gengælde ham med uforbeholden Kærlighed; jo mere ondt der kommer fra ham, desto mere godt skal der udgaa fra mig.«

Den Tid vil komme, da man ligesaa lidt giver Ufredstanker Adgang til sit Sind, som man saar Tidselfrø i sin Have.

Enhver, der betragter Din nuværende Karakter, Din moralske Høst, véd, hvad Du har nedlagt i Din Ungdoms Jordbund. De behøver ikke at gaa tilbage i Tiden og rette Efterspørgsler om Dit Liv i Barndommen; Afgrøden fortæller Historien; Du høster simpelthen, hvad Du har saaet. Du venter ikke, at Roser skal dufte Dig i Møde, hvor Du har saaet Tidsler. Og hvor kan Du vente at høste Venlighed og Lykke efter en Sæd af Hævnens og Brutalitetens Tidselfrø?

Om vi paa den anden Side udsaar Barmhjærtighed, Højsind, Opmuntring og opløftende Tanker, skal vi høste Harmoniens, Skønhedens og Glædens gyldne Høst. Om den Tankesæd, vi udsaar, er lys og rig til Overflod, skal vi høste Overflod; men er det en mager, udpint, kneben og modløs Tankesæd, vil vi høste Armod.

Mange Mennesker synes at tro, at vi er rystede sammen i en Verden af Tilfældigheder, førte hid og did af en grusom Skæbne; men Sandheden er, at vi lever i en Verden af absolut Lov og Orden, hvor intet hænder tilfældig, intet sker uden en

Grund, en *tilstrækkelig Grund,* hvor selv den mindste Enkelthed i vort Liv er underkastet en ligesaa usvigelig Lov som den, der holder Himmellegemerne i deres Løb med en saa fuldendt Nøjagtighed, at de ikke afviger en Brøkdel af et Sekund i hundrede Aar i deres utallige Millioner lange Baner.

Hvor som helst vi ser Ufred og Mislyd, véd vi, at det er Høsten efter en Ufredssæd. Ufred og Mislyd af enhver Slags, enten den giver sig Udtryk i Lidelse, i Sygdom, i Fattigdom, i Nederlag eller i Lykke, betyder simpelthen, at nogen er ude af Harmoni med sit bedre Jeg, er ikke i Harmoni med sin guddommelige Bestemmelse.

Den, der altid beklager sig over sin Skæbne og giver andre Skylden for sine Uheld, er ikke det Menneske, han skal være. Han er blot et Vrængebillede af det Menneske, Gud ønskede at gøre ham til. Engang — naar og hvor véd vi endnu ikke — skal vi faa lært at beskytte os imod de Tanker, som er vore Fjender, og dræbe de Følelser, der er vore Fjender, paa samme Maade som vi beskytter vore Hjem mod Røvere. Vi skal faa lært at udelukke fra vort Sind alle hine Ufredstanker eller at bruge de modsatte Tanker som Modgift, fordi Ufredstankerne bringer os denne skæbnesvangre Høst af Smerte og Lidelse, Ydmygelse og Tilintetgørelse. Alle Tanker, som forudsætter Skrøbelighed, Nederlag, Ulykke eller Fattigdom, er nedbrydende, negative, Tanker. De er vore Fjender. Brændemærk dem, naar de søger at faa Indpas hos Dig. Undgaa dem, som Du vilde undgaa Tyve; thi de *er Tyve* — de stjæle Dit Velbefindende, Din Fred, Din Kraft, Lykke og Fremgang.

Fremtidens Menneske vil forstaa, at enhver Ufredstanke, enhver Stræben efter at vinde en uværdig Fordel paa en andens Bekostning, efter at faa, hvad der ikke rettelig tilkommer ham, vil skade ham langt mere, end det er værd, som han kunde vinde derved. Han vil finde, at Tingene er saaledes indrettede her i Verden, at ingen Afvigelse fra Retfærdighed, Billighed, Ærlighed og Uselviskhed betaler sig. Den Tid maa komme, da hvert menneskeligt Væsen vil ønske at handle ret

og være sand og retfærdig — om ikke for andet, saa fordi det vil bringe Glæde, Fred og Fremgang.

Mennesket vil opnaa Tusindaarsriget, naar han faar lært at fatte og beholde det rette Sind overfor sine Medmennesker. Den Tid maa komme, da man finder det uendelig meget lettere at gøre Ret end Uret, da Folk ivrig efterfølger den gyldne Regel, fordi dette vil føre til Fred og Velbehag blandt alle Mennesker..

KÆRLIGHED.

(Af *Ralph Waldo Emerson.*)

(Fortsat fra Side 95.)

Verden ruller videre. Omstændighederne skifter hver Time. De Engle, som bor i dette Legemets Tempel, viser sig ved Vinduerne, og ligeledes Dværgene og Lasterne. De er forenede ved alle Dyderne. Er der Dyder, er alle Lasterne kendte som Laster. De bekender og flyr. Deres en Gang flammende Beundring er med Tiden blevet ædruelig i begges Bryst, og idet den taber i Voldsomhed, hvad den vinder i Omfang, bliver den helt igennem god Forstaaelse. De overlader uden Beklagelse hinanden de gode Hverv, som Mand og Kvinde hver for sig er bestemte at røgte i Tiden, og ombytter den Lidenskab, som en Gang ikke kunde tabe sin Genstand af Syne, med et muntert, frit Fremme, hvad enten nærværende eller fraværende, af hinandens Planer. Til sidst opdager de, at alt, hvad der først drog dem sammen — disse en Gang hellige Træk, hin magiske Tryllespil — var bestemte til at falde af, skulde i Fremtiden forsvinde, ligesom Stilladset, hvorved Huset blev bygget. Og Forstandens og Hjærtets Renselse fra Aar til Aar er det rette Ægteskab, forudset og forberedt fra først af, og laa ganske og aldeles højere end deres Bevidsthed. Naar jeg betragter disse Endemaal, hvormed to Mennesker, en Mand og en Kvinde, med saa forskellige og saa tilsvarende Gaver, er indelukkede i et Hus for i det ægteskabelige Sam-

fund at tilbringe fireti eller femti Aar, saa undrer jeg mig ikke over den eftertrykkelige Kraft, hvormed Hjærtet fra den tidlige Barndom forudsiger dette afgorende Øjeblik, ikke heller over den odsle Skonhed, hvormed de umiddelbare Følelser skjuler det ægteskabelige Bur, og Naturen, Fornuften og Kunsten kappes med hverandre om de Gaver og den Melodi, de bringer til Brudekamret.

Saaledes opoves vi til en Kærlighed, som ikke véd at sige af Kon eller af nogen Person eller af Partiskhed, men som soger Dyd og Visdom overalt med det Formaal at forøge Dyd og Visdom. Vi er af Naturen Iagttagere og derved Lærlinge. Det er vor uafbrudte Tilstand. Men vi faar tit at mærke, at vore Folelser kun er Telte for en Nat. Skont langsomt og med Smerte skifter Folelsernes Genstande, ligesom Tankens Genstande gor det. Der er de Øjeblikke, da Folelserne hersker og opsluger Mennesket og gor hans Lykke afhængig af et eller flere Mennesker. Men ved godt Helbred ses Aanden straks igen — dens overhvælvende Bue, der straaler af Mælkeveje med uforanderlige Lys, og de varme Kærligheder og Angster, der fo'r over os som Skyer, maa tabe deres endelige Karakter og blande sig med Gud for at naa deres egen Fuldkommenhed. Men vi behover ikke at frygte, at vi kan miste noget ved Sjælens Fremskridt. Sjælen kan der stoles paa til det sidste. Det, der er saa smukt og tiltrækkende som disse Forhold, kan blot efterfolges og fortrænges af, hvad der er smukkere, og saaledes videre for bestandigt.

KRISTENDOM OG ETIK.

(Af *Aage Nielsen* i »Politiken«.)

Findes der kun én Religion, der er den ene sande, eller findes der flere, hvis religiose Sandhedsværdi kan være den samme? Det er klart, at hvis Religionen skal vise alle Mennesker Vejen til Salighed, maa der kun være én, som er den

sande; thi lige saa lidt som man samtidig kan gaa mod Nord og Syd ud fra samme Udgangspunkt, lige saa lidt kan Sandheden indenfor Religionens Verden være dobbelt. Al Logik, og dermed al sand Aandsvirksomhed er baseret paa den simple Sætning, som hedder Identitetssætningen, og som udsiger, at enhver Ting er, hvad den er, og ikke tillige, hvad den ikke er: Sandheden er kun én og ikke dobbelt. Var Sandheden dobbelt, vilde Menneskevæsenet med det samme være sprængt, al Erkendelse umulig.

Man behøver imidlertid ikke at besidde videre store geografiske Kundskaber for at vide, at den Religion, der forkyndes i vor Statskirke, ikke er den eneste i Verden. Enhver véd, at der foruden den findes andre Religioner, monoteistiske, panteistiske, polyteistiske o. s. v.

Vi ser saaledes, at Sandheden indenfor Religionens Omraade umiddelbart set slet ikke er én. I 1909 talte Kristendommen ialt ca. 550 Mill. Tilhængere; men 247 Mill. var Muhammedanere, 484 Mill. Bekendere af Brahma og Buddha, 220 Mill. bekendte sig til andre Religioner, og $10^2/_3$ Mill. var Israeliter. Der var altsaa ialt ca. 962 Millioner Ikke-Kristne.

Disse Talforhold er de kristne Teologer naturligvis ganske klare over, og de er ogsaa klare over, at en retsindig Muhammedaner eller Buddhist slet ikke behøver at være et ringere Menneske end mangen Kristen — og derfor siger de: Kristendommen er vel ikke den eneste eksisterende Religion, men den er sandere end nogen af de andre Religioner, ja! den er den eneste sande Religion.

Afæsker man en Teolog en Begrundelse af dette, vil han svare omtrent som følger: Ordet Religion — af det latinske *religio* — er et personligt Livsforhold, et Samliv med Gud i Hjærtet og et Liv med Gud i Verden; Religionen er nemlig ikke blot en Lære om Gud og Guds Forhold til Verden, men tillige det enkelte Menneskes personlige Tro paa denne Lære samt den ved denne Tro bestemte Viljesretning. Religiositeten giver sig Udtryk indadtil i Gudhengivelse og Tilbedelse, udad-

til i et fromt Liv. Da den religiose ikke kan slaa sig til Ro ved blot at vide, hvad der er Guds Vilje, men ogsaa maa stræbe efter at gore Guds Vilje, er den sande Religiositet forbundet med en oprigtig Vilje hertil, men samtidig med Bevidstheden om, at Ens egne Kræfter ikke forslaar, altsaa med Syndsbevisthed. Denne avler en Higen efter Forsoning og Forløsning, og Begreberne Synd og Forsoning er derfor Grundpillerne i Religionen — den Dybde, hvormed disse Bestemmelser opfattes, afgor de forskellige Religioners Værd. Hedenskabet med dets uudviklede Syndsbegreb og dets selvlavede Ofre staar derfor under Jødedommen med dens klare Opfattelse af Synden og dens af Gud indstiftede Offerinstitution; men da Jødedommen ikke har noget fuldgyldigt Offer for Synden, bliver Kristendommen, i hvilken det fuldgyldige Offer er bragt en Gang for alle, ikke blot sandere end nogen anden tidligere Religion, men tillige den absolut sande Religion, idet den indeholder Adgang for Menneskets Sjæl til at blive ét med Gud. Det for alle Mennesker og alle Tider fuldgyldige Offer er bragt af Kristus ved hans Lidelse og Dod paa Korset — derfor skal de Kristne kun bringe aandelige Takofre: Bonner og Lovprisninger. Kristendommens Væsen kan siges at indeholdes i de to Grundundere: Inkarnationens og Forsoningens Undere. Modsætningen mellem den evige, hellige Gud og den endelige syndige Menneskehed er hævet ved Guds Menneskeblivelse i Kristus og ved dette Gudmenneskes forsonende Lidelse og Dod. Ved denne er Kristus blevet Hovedet for en ny, med Gud forligt Menneskehed. Fjendskabet mellem Gud og Menneskene er ved denne hans Forsoningsdød ophævet. Samfundet af de Kristne udgor den kristne Kirke, der er hellig, fordi dens Udvikling ikke er en naturlig Udvikling, men en Udvikling betinget ved den hellige Aand.

(Fortsættes).

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).